

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα βριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ	
Εσωτερικού :	Εξωτερικού :
Ετήσια . . . . . δε. 8,—	Ετήσια . . . . . φρ. 10,—
Εξάμηνος . . . . . 4,50	Εξάμηνος . . . . . 5,50
Τριμήνος . . . . . 2,50	Τριμήνος . . . . . 3,—
Αι συνδρομαί αρχίζονται την 1ην εκάστου μηνός.	

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**

---

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΙ 1879

---

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20**  
 Διά των Πρακτικών, Έσωτερ. λ. 10, Έσωτερ. λ. 15  
 Φέλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου  
 τιμώνται εκάστην λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ  
 Όδός Εορμαίων δε. 38, παρά τῷ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Έν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1914

Έτος 38ον.—Ἀριθ. 14

## Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

#### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Καλή δεξι !

Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν παραλίαν ὑπὴρξε φαειροτάτη. Ὁ Λουλού, καθάλλα εἰς τὸ λευκὸν γαϊδουράκι του, φορτωμένον ἀκόμη μὲ ἀχυρόπλεκτα καλάθια, ἐχαιρέτο περισσότερον παρά ὅταν ἐκαθαλλίκευεν εἰς τὴν Παρίσι τὸ θαυμάσιον ἀγγλικὸν ἄλογάκι, ποῦ τοῦ εἶχεν ἀγοράσῃ ὁ πατέρας του ἀντὶ τεσσάρων χιλιάδων φράγκων.

Κ' ἐνῶ αὐτὸς ἔτρεχε τώρα ὅπως ἤθελε, ὑπὸ τὸν κυανὸν οὐρανὸν, μεθυσμένος ἀπὸ τὸν θερμὸν ἥλιον καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐρήμου, ὁ Τζούλης τὸν ἠκολούθει, ἐπίσης χαρούμενος διὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ ὀποζύγιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπέτρεπε νὰ μὴ περιπατῇ μὲ τὰ πόδια.

Ἐσκαζεν, ἔλυωνεν ἀπὸ τὴν ζέστην ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Τζούλης, ὑπὸ τὰ ἐνδύματα ἐκείνα, τὰ φοδραρισμένα μὲ χαρτονομίσματα. Τοῦ εἶχαν γίνῃ πάρα πολὺ χονδρὰ διὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὸ γαϊδουράκι ἐκείνο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἤμπορῶσε νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ ἰδρῶνῃ, τοῦ ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀφίση τὰ πράγματα καὶ τὴν κυρίαν Ρισανέλ, οἱ ἀνιχνευταὶ ἐξεπλάγησαν πολὺ βλέποντες πλῆθος ἀνθρώπων νὰ περικυκλώνῃ τὰς λέμβους. Ἦσαν ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἀνεκάλυ-

ψαν τοὺς ναυαγούς καὶ τοὺς ἔφερναν τροφίμα, κρέθινον ψωμί, αὐγά, γάλα καὶ κατόπουλα.

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἐπηγαινοήρητο, φωνίζουσα ἡσυχώτατα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξωτικοῦ ἐκείνου πλῆθους, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο νὰ τῆς κάμνη τὴν παραμικρὰν αἰσθησιν. Διὰ νὰ μὴν ζεσταίνεται πολὺ, ἔδωκεν ἀπὸ τὰ βῆθη

τῆς τσάντας τῆς μίαν ἀσπρὴν καμιζόλαν, τὴν ὁποῖαν ἐφόρεσεν ἀντὶ τῆς μεταξωτῆς τῆς βλούζας. Οὕτως ἐνδεδυμένη καὶ τῶσον ἡσυχῇ ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν κουζίαν τῆς, ἐπέβλεπεν ἕνα ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος ἐμαγεῖρευσεν μίαν σούπαν, μὰ τὴν ἀλήθειαν ὀρεκτικωτάτην.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐκορύφωσεν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἐπεινοῦσε φοβερά.

Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ρισανέλ ἔμεινεν ἐκπληκτος πρὸς τῆς δραστηριότητος, τὴν ὁποῖαν τῶσον ἀπροόπτως ἀνέπτυξεν ἡ σύζυγός του.

— Ποῦ διάβολο ἤρρες δλ' αὐτὰ τὰ ὄραλα πράγματα; ἠρώτησεν, ὀσφραϊνόμενος τὰς εὐωδίας τοῦ ὑπαιθρίου ἐκείνου μαγειρείου.

— Ἄ, εἶνε ὄραλος τόπος ἐδῶ ! ἀπεκρίθη ἡ κ. Ρισανέλ. Σοῦ τὰ φέρουν διὰ σὸ σπιτί !.

Ἡ ἀδιατάρακτος γαλήνη τῆς συζύγου τοῦ ἐνεθάρρυνε τὸν ἐκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ εὐρίσκη, ὅτι τὰ πράγματα ἐλάμβαναν κάπως καλλιτέραν τροπὴν.

Τὰ δύο ἐκατομμύρια εὐρίσκοντο σχετικῶς ἐν ἀσφαλείᾳ, εἶχε δὲ καὶ δύο ζῶα, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐβοηθοῦσαν πολὺ νὰ διανύσουν τὰ ἑκατὸν χιλιόμετρα ποῦ τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ Μαρρακέν. Τί ἄλλο ἤθελε πρὸς τὸ παρὲν;

Βεβαίως ἡ ἀπόστασις μέχρι τοῦ Μαρρακέν ἦτο



Ὁ Λουλού, καθάλλῃ εἰς τὸ λευκὸν γαϊδουράκι του... (Σελ. 109, στ. α')

μεγάλη, άλλ' αὐτοὶ καί τῆς χάριτος ἔδειξαν τὰς καλλιτέρας διαθέσεις. Μὲ τὰ χρυσὰ του ναπολεόνια, θὰ ἤμποροῦσε νὰ γράραζε ἅπ' αὐτοὺς δ, τὸ τοῦ ἐκρειάζετο, ὅπως ἠγόρασε καὶ τὰ γαϊδουράκια. Ἐκτός τούτου, θὰ ἐδοκίμαζε νὰ σχηματίσῃ ἀπὸ ἀραπάδες μίαν σωματοφυλακὴν πιστὴν καὶ ἀφοσιωμένην, ἢ ὅποια, ἀντὶ χρημάτων, θὰ ὑπερήσπιζεν ἐν ἀνάγκῃ, αὐτὸν καὶ τοὺς ἰδικούς του, ἐναντίον τοῦ γραμματέως καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἄλλως τε, ἠπατημένος ἀπὸ τὴν πραότητα καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ Δυπόν, ἀκόμη ἀμφέβαλλε περὶ ὅσον τῷ ἀπεκάλυψεν ὁ Τζούλης. Τίς οἶδε! Πολὺ νέος ἀκόμη, ἀπειροσ τοῦ κόσμου, ἠμποροῦσε νὰ μεγαλοποιῇ τὰ πράγματα, νὰ παρεξηγή, νὰ πλανᾶται. Δὲν ἔπρεπε νὰ στηρίζεται τόσο ἐπὶ τὰ λόγια του. Καὶ ἡ σειρά ἐκείνη τῶν δυστυχημάτων τοῦ ταξιδίου πιθανὸν νὰ ὄφειλετο ἀπλῶς εἰς συμπτῶν, εἰς κακοτυχίαν...

Εὐθυμότατα ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι καὶ μὲ μεγάλην ὄρεξιν ἐτίμησαν τὴν σούπαν τῆς κυρίας Ρισανέλ. Ὁ Λουλού, τὸν ὅποιον μὲ τὴν δυσκολίαν ἔκαμναν ἄλλοτε νὰ τρώγῃ, εἰς τὴν πολυτελεῖ τραπεζαρίαν τοῦ παρισίουοῦ μεγάρου, καὶ τὰ ὄμοια ἀκόμη φαγητά, ἐδῶ, ὑπὸ τὸν ἀφρικανικὸν οὐρανόν, ἐφαίνετο ἀχόρτατος. Μόνον ὁ δυστυχὴς Τζούλης δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν. Διότι τὸν ἐξέσταιναι ὑπερβολικὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ κ. Ρισανέλ ἐστράφη πρὸς τοὺς Μαροκινούς, οἱ ὅποιοι τοὺς περιστοιχίζαν ἐξ εὐλαβοῦς ἀποστάσεως, καὶ ἠρώτησε δυνατὰ:

— Ὅμιλεϊ κανέναν ἀπὸ σὰς γαλλικά;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ρισανέλ. ἐκεῖνος ὁ φηλὸς ἐκεῖ πέρα μὲ τὸ μπλε πουκάμισο. Πρὸ ὀλίγου συνεννοηθήκαμε ὄμοια.

Ὁ ἑκατομμυριούχος ἐστράφη πρὸς τὸν ἰθαγενῆ, ποῦ τοῦ ἔδειξεν ἡ σύζυγός του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλήθεια, βρὲ σύ, ξέρεις φραντσέζικα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Τότε σὲ παίρνω διερμηνέα μὲ πέντε φράγκα τὴν ἡμέρα...

— Δέχεσαι;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μαροκινός.

— Λαμπρά, ὑπέλαθεν ὁ Ρισανέλ. Τώρα λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ τοὺς συντρόφους σου, ποιοὶ ἅπ' αὐτοὺς θέλουν νὰ

μας συνοδεύσουν ὡς τὸ Μαρρακέκ. Τοὺς πληρώνω ἐπίσης πέντε φράγκα τὴν ἡμέρα.

Ὁ διερμηνεὺς ἐπανελάθεν αὐτὴν τὴν πρότασιν εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ τοῦ, καὶ ἀμέσως καμμιά δωδεκαριά



«Τότε σὲ παίρνω διερμηνέα... δέχεσαι;» (Σελ. 110, στ. α')

ἰθαγενεῖς ἐπληθύναν τὸν κ. Ρισανέλ, ἀπλώνοντας τὰ χέρια.

— Χά, χά! ἐγέλασεν ὁ ἑκατομμυριούχος. Θέλου κηλόα νὰ προπληρωθῶν;.. Πολὺ καλὰ! Ὅριστε!

Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓν ἀπὸ τὰ φουσέκια ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ Τζούλης καὶ ἤρχισε νὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς Μαροκινούς ναπολεόνια.

«Ὅλοι εὐχαριστημένοι»

Ὅταν ὁ κ. Ρισανέλ εἶδε γύρω του



«Ἐκάθησε καθβαλλικευτὰ εἰς τὸ γαϊδουράκι τῆς...» (Σελ. 111, στ. α')

τοὺς δώδεκα ἐκεῖνους ἀνδρας, δυνατοῦς, ρωμαλέους καὶ προθύμους νὰ ἐκτελέσουν κάθε του διαταγὴν, ἠσύχασεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Μετὰ μίαν ἀκριβῶς ὄραν ἀνα-

χωροῦμεν διὰ Μαρρακέκ! ἐδήλωσεν. — Ὅλοι; ἠρώτησεν ὁ κ. Δυπόν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἑκατομμυριούχος· τὸ πλήρωμα τοῦ Λουλού θὰ μείνῃ ἐδῶ διὰ νὰ φυλάττῃ τὰς λέμβους, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται εἶνε πληρωμένοι δι' ἓνα μῆνα. Ὑπάρχουν τρόφιμα, εἰς μίαν λέμβον, διὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Εἴμπορεῖτε λοιπὸν ἐξαιρετὰ νὰ μείνετε ἐδῶ.

Ὁ πλοίαρχος κατὶ ἠθέλησε νὰ πῆ. — Μά, κύριε... ἤρχισεν.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Δὲν ἀκούω τίποτε! ἐφώνησε. Δὲν εἶμαι δὲ καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπηρεσίας σὰς, διὰ νὰ θέλω νὰ σὰς κρατήσω ἀκόμη πλησίον μου. Ἐγὼ σὰς ἐμίσησα διὰ νὰ ἐδηγήσετέ τὸ πλοῖόν μου· σεῖς τὸ ἐκάψατε· λοιπὸν δὲν σὰς χρειάζομαι πλέον.

Ὁ κ. Δυπόν ἐθεάτο ἀπαθῆς τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐθεώρει ἤδη ὡς θυμὰ του. Καὶ περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Θέλτε νὰ μείνω κ' ἐγὼ;

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ κ. Ρισανέλ. Καὶ στραφεὶς κατόπι πρὸς τὸν ἱατρὸν του:

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἶπε. Δὲν χρειάζομαι κανένα.

— Ἐκτός ἀπὸ ἐμέ! ἐπιθύρσεν ἡ φωνὴ τοῦ Τζούλη.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἐμειδίασε.

— Ναί, Τζούλη, εἶπεν, ἐσένα σὲ παίρνω. Εἶσαι φίλος τοῦ υἱοῦ μου...

Κ' εὐθὺς, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, μολοντί ἡ ζέστη ἤρχισε νὰ γίνεται ἀνυπόφορη, ὁ κ. Ρισανέλ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶν πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐβιάζετο νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ ἄλλους ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὀπάπτειεν ὡς ἐχθροὺς ἐπικινδύνους.

Διέταξε τὸν διερμηνέα του νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του καὶ νὰ τὸν καθίσῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατωρθώθη χωρὶς κόπον, διότι ἔπρεπε νὰ μεταφερθῶν καὶ ὅλα τὰ πράγματα ποῦ περιεῖχεν ἡ πολυθρόνα.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

— Ἀνέβα λοιπὸν! ἐπανελάθε ὁ κ. Ρισανέλ θυμωμένος, δὲν θὰ πεθάνῃ ὁ γυῖός σου ἐν κόμῃ μὲ τὰ πόδια λίγα χιλιόμετρα!

Κατὰ τὴν συνθήειάν τῆς, ἡ κυρία Ρισανέλ ὑπήκουσε. Κ' ἐκάθησεν εἰς τὸ γαϊδουράκι καθβαλλικευτὰ, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ; ἂν ἐξεσκπαζόντο ἔτσι τὰ χονδρὰ τῆς πόδια. Ποῖος θὰ τὴν ἐδίεπε!..

Ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἠθέλησε νὰ συμπαράλαβῃ τίποτε ἀπὸ τὰ διασωθέντα ἐμπροσθέντα τοῦ πλοίου.

— Ὅχι, εἶπε· σὰς τάφινω ὄλα καὶ ὄρεθυάρ.

Ἐπειτα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς, ὄπισθεν τοῦ ὄδηγοῦ διερμηνεῶς, καὶ τὸ μικρὸν κερθάνιον ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον.

Ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ ἔγεινε τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ Μαρκήσιος καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ανταλλάξουν τὰς σκέψεις των.

Ἄλλ' ἔμα ὁ Ρισανέλ καὶ ἡ ἀκολουθία των ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ, ὁ Μαρκήσιος, μὲ μοχθηρὸν μειδίαμα, εἶπε κυτῶν τὸν ὄμιον τοῦ συντρόφου του:

— Ὅλα πᾶνε καλὰ, πλοίαρχε!.. Τοὺς ἔχομε στὰ χέρια μας!

Ἐκεῖνος ἐκίνησε τὸ κεφάλι δυσπίστως.

— Εἶθε βέβαιος αὐτὴ τὴ φορά;

— Ἐγγυᾶμαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν των! ἀπεκρίθη ὁ κ. Δυπόν. Καὶ τώρα δὲν θὰ βάλουμε στὸ χεῖρ μόνον δύο, ἀλλὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ μείνῃ εὐχάριστος μόνος!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

Πρῶτος σταθμὸς

Ἐπὶ δύο ἡμέρας τὸ μικρὸν κερθάνιον τοῦ κ. Ρισανέλ ὄδευε πρὸς τὸ Μαρρακέκ. Τὸ ταξίδιον αὐτὸ ἐγένετο χωρὶς δυσκολίας καὶ ἦτο ἀρκετὰ εὐχάριστον. Ἐκαθβαλλικευτὰ ἐκ περιτροπῆς τὰ γαϊδουράκια, διὰ νὰ ξεκουράζωνται, καὶ καὶ μὲν ὁ Τζούλης ἔδρανε πολὺ, ἀλλὰ δὲν παρεπονείτο διόλου.

Διέσχισαν οὕτω τὰ δασώδη βουνὰ. Διζμπέλ Χαδιδ κ' εὐρίσκοντο τώρα εἰς ἓνα ἀπέραντον ὄρειον, διατεμνόμενον ἀπὸ κοιλάδας, αἱ ὁποῖαι ἐπλατύνοντο ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουσαν πρὸς τὴν Ἀβδαν. Μία λοφοσειρὰ, ἐπέκτασις τοῦ Διζμπέλ Χαδιδ, ἐξήφτανετο εἰς τὸν ὄριον, κλίνουσα πρὸς ἀνατολάς.

Ἀφιναν ὄλονεν τὴν ἐπικίνδυνον χώραν τῆς ἀγρίας βλαστήσεως καὶ τῆς ἀγορίας-φυλῆς τῶν ἐξαραβισθέντων Βερθερίνων. Μετ' ὀλίγον θὰ εἰσῆρχοντο εἰς χώραν καθαρῶς ἀραβικὴν καὶ ἐπιμελῶς καλλιεργημένην. Καὶ διὰ νὰ

φθάσουν εἰς τὴν ἀσφάλειαν, — διότι τὰρα ἀκόμη δὲν ἀπεκλείετο ὁ κίνδυνος καμμιάς ἀφινιδίας ἐπιθέσεως, — δὲν εἶχον παρὰ νὰ περάσουν κατὶ στενά, μίαν ἀτραπὸν ἀνάμεσα εἰς σωροὺς ὄγκωλιθων.



«Ὁ κ. Ρισανέλ ἤκουεν αὐτὰς τὰς διηγήσεις μὲ ὕψος περίλυπον.» (Σελ. 111, στ. β')

Τὸ μέρος αὐτὸ ὀνομάζετο Σάμπ-ἔλ-Τράδ καὶ εἶχε κακὴν φήμην, διότι πολλὰι ληστεῖαι καὶ δολοφονίαι συνέβησαν ἐκεῖ.

Ὁ μαροκινὸς ὄδηγὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦτο ὀπωροπώλης εἰς τὸ Ἀλγέριον. Ὅμιλεϊ καλὰ τὴν γαλλικὴν καὶ ἠμπόρεσε νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς ταξιδιώτας τὰ θρυλλούμενα περὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου μέρους.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἤκουεν αὐτὰς τὰς διηγήσεις μὲ ὕψος περίλυπον.

(Ἐπείτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΡΟΜΠΕΤΤΑ

Ὁ κ. Λεπίκ ἔχει γυρίσῃ σήμερα τὸ πρῶτ ἀπὸ τοῦ Παριῖ. Ἀνοίγει τὸ μπαγούλο του καὶ ἐνα-ἐνα βγάξε; γιὰ ὄλους δῶρα. Γιὰ τὸν μεγάλο ἀδελφὸ Ἐδύχιο, γιὰ τὴν ἀδελφὴ Ἐρνεστίναν δῶρα ὄμορφα, ποῦ τὰ ἔδωκαν Ἰσα-Ἰσα — τί παράξενον — ἐτὸν ὕπνῳ τους, ὄλη τὴ νύχτα τὴν περασμένην. Κατόπιν, μὲ τὰ χέρια πίσω, πονηρὰ κυττάζει τὸν Κοκκινότριχα καὶ τοῦ λέγει:

— Καὶ σὺ; τί σὰρέσει καλλίτερα; τρομπέττα ἢ πιστόλι;

Τὴν ἀλήθεια νὰ ποῦμε, ὁ Κοκκινότριχας εἶνε περισσότερο φρόνιμος παρὰ τολμηρὸς καὶ γενναῖος. Βέβαια θὰ προτιμοῦσε μὴ ἔμορφη τρομπέττα ποῦ δὲν ἦταν φόβος νὰ τοῦ σκάσῃ

ἔξαφνα ἐπὶ τὰ χέρια. Ἐχει ὄμως ἀκουστά, πῶς ἔνα παιδί τῆς ἡλικίας του, μόνον μὲ ὄπλα, σπαθιά, πιστόλια καὶ ὄμοια πολεμικὰ σύνεργα μπορεῖ νὰ παῖξῃ, σοβαρὰ, χωρὶς νὰ τὸ λένε μωρὸ.

Εἶχεν ἔλθῃ βλέπετε, σὲ ἡλικία ποῦ ἔπρεπε νὰ ρουθουνίξει τὸ μπαρούτι καὶ νὰ τελειώῃν ὁ μόνος του κάθε δουλειά του. Ὁ μπαμπὰς, ποῦ γνωρίζει τὰ παιδιὰ του, θὰ τοῦ ἔφερε βέβαια ὄλη τοῦ ταίριαξε.

— Ὅ! μπαμπὰ, προτιμοῦσα ἓνα πιστολάκι, λέγει τολμηρὰ, βέβαιος ὅτι βρῆκε τὸ σωστό. Προχωρεῖ μάλιστα κάπως περισσότερο καὶ προσθέτει:

— Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσο ἀνάγκη νὰ τὸ κρύβετε πιά, τὸ βλέπω πολὺ καλὰ.

— Μπα! κάμνει στενοχωρημένος ὁ κ. Λεπίκ. Προτιμᾶς πιστόλι! Ἀλλάξες τόσο πολὺ τὸ λοιπὸν;

— Μά, ὄχι, μπα! ὄχι μπαμπὰ, ἐπ' ἀστυα τὸ εἶπα. Μείνε ἡσυχὸς· τὰ συχαίνομαι τὰ πιστόλια ὄπως πάντα. Δὲς μου γρήγορα τὴν τρομπέττα μου νὰ σοδοῖξω τί εὐμορφα ξέρω καὶ σφυρίζω.

— Τότε γιὰτί λές ψέμματα, πευέται ἡ κ. Λεπίκ, γιὰ νὰ λυπήσῃς τὸν πατέρα σου, ἔ; Σὰν ἀγαπᾶ κανεὶς τῆς τρομπέττες, δὲν λέγει πῶς ἀγαπᾶ τὰ πιστόλια, καὶ πρὸ πάντων δὲν λέγει πῶς βλέπει πιστόλια, δταν δὲν βλέπῃ τίποτα. Καὶ τώρα, γιὰ νὰ βάλῃς γνώσιν, δὲν θὰ πάρῃς οὔτε πιστόλι, οὔτε τρομπέττα! Κύτταξέ τὴν καλὰ. Διές, ἔχει τρεῖς ἔμορφες κόκκινες φοῦντες καὶ μίαν σημαιούλα μὲ ὄλόχρυσον κρόσια. Τὴν εἶδες καλὰ; Τρέχα τώρα γρήγορα ἐπὶ τὴν κουζίνα. Χάσου γρήγορα καὶ δοκίμασε νὰ σφυρίξῃς μὲ τὰ δάκτυλά σου, ἀντὶ τρομπέττα.

Ἐκεῖ πάνω ψηλὰ ἐπὶ ἔρμαρι, ἐπάνω ἔξενά σωρὸ ἀσπρόρουχα κατάλευκα, τυλιγμένη ἐπὶ κόκκινες φοῦντες καὶ τὴ σημαιούλα τῆς μὲ τὰ ὄλόχρυσον τὰ κρόσια, ἡ τρομπέττα τοῦ Κοκκινότριχα, περιμένει νὰ σφυρίξῃ κάποτε κ' αὐτὴ ὁ δὲ μικρὸς μὲ λιγωμένα μάτια τὴν βλέπει κάποτε - κάποτε, ποῦ ἀπιαστῇ, βουβῇ, περιμένει τὸν καιρὸ τῆς ὄδῃ τὴν Σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

[Διασκευῇ ἐν τοῦ «Poil de Carotte» τοῦ J. Renard] . Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

Ἐνας σοφὸς καλλιτέχνης ἔλεγε: «Παρετήρησα ὅτι πάντοτε, οἱ μὲν ἀνώτεροί μου μὲ μετεχειρίσθησαν ὡς ἀνώτερόν των, οἱ δὲ κατώτεροί μου ὡς κατώτερόν των.»

Ἀληθινὸν εὐεθὲρος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ δὲν γίνεται κανέναν οὔτε τυράννος οὔτε δούλος.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀνέβα σὺ ἐπὶ ἄλλο γαϊδουράκι.

— Καὶ ὁ Λουλού; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πεζὸς μὲ τὸν Τζούλη.

### ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

(Συνέχεια; ἴδε σελ. 104)

Μὲ ὀλίγας λέξεις ὁ Ἐρβελὶν ἐπιληροφορήθη τὰ καθέκαστα τῆς δεξαφανίσεως τῆς Βερανζέρας καὶ ἐπῆρε καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κόρης.

— Τώρα δὲν ἔχομε παρὰ νὰ περιμένουμε τὸν κόμη καὶ τὴν κόμησσα, εἶπεν ὁ Ἐρβελὶν. Ἐνας ἀπὸ μᾶς ἐπῆγε νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ.

— Ἄδικος ὁ κόπος του, ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος Μακλόυ. Ἐπῆγαν ἢ δυὸ κυρίες μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους.

— Ἡ δύο κυρίες; Ποιὲς κυρίες;

— Ὁ Ἐρρίκος διηγήθη τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψιν τῶν δύο φιλενάδων τῆς κομῆσσης, ποὺ τὸν εἶχαν στείλῃ ἐν βίᾳ στὸ ὑπαστυνόμου, ἐνῶ αὐτὲς θὰ ἐπῆγαιναν στὸ θέατρο νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρία.

— Ὁ Ἐρβελὶν ἐσήκωσε ψηλά τὰ χέρια.

— Ἀχ! καίμηνε Ἐρρίκο, εἶπε, μόνον ἡ ταραχὴ σου καὶ ἡ ἀπελπία σου σὲ δικαιολογοῦν. Ὁραῖα τὰ κατάφερες! Δὲν ἐγνώριζες αὐτὲς τῆς δύο κυρίες καὶ τῆς ἀφησες ἐδῶ μόνες;

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ὁ Ἐρβελὶν ἐφιθύρισε:

— Εἶνε ὀλοφάνερα! Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ Πλόκ. Θὰ τὸ ἴδῃτε διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ «χαλινοῦ» πραγματοποιήθηκα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήτησαν νὰ τοὺς δδηγήσουν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογαίου.

Ἐκεῖ ὅλοι ἔμειναν κατὰπληκτοι. Αἱ θυρίδες τῆς βιτρίνας εἶχαν διαρρηχθῆ καὶ τὸ περιδέραιον δὲν ὑπῆρχε πιά.

— Ὡ! ὦ! τὸ πρᾶγμα περιπλέκεται, ἔκαμεν ὁ ἀστυφύλαξ Δυβάλ.

— Κάθε ἄλλο διαφωτίζεται, ἀπῆντης γελῶν ὁ Ἐρβελὶν, γίνεται ἐκκρινέστατο, ἀπλοῦστατο. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐκύτταζαν μὲ ἀπορία, σὰν νὰ ἐσκέπτοντο:

— Τί θέλει νὰ πῇ ὁ Ἐρβελὶν; Μήπως τρελλάθηκε;

Τῆ στιγμῇ ἐκεῖνῃ ἐπέστρεψαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δε-Πλερβὶλ ὄχρῳ, καταβεβλημένοι. Ἡ κόμησσα ἔκλαιε μὲ λυγμούς.

— Κόρη μου! Βερανζέρα μου! ἐφώναζε.

Ἡ μὴς Μῶδ ἔπεσε ἔστὰ πόδια τῆς κομῆσσης μὲ τὰ χέρια σπασμωδικὰ ἐνωμένα, μὲ τὸ πρόσωπο δακρῶδες.

— Ὡ! κυρία, κυρία, ἀν ξέρατε...

— Φύγε ἀπὸ μπροστά μου! δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Ἐνῶ διεδραματίζετο ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ σκηνή, ὁ Ἐρβελὶν ἐπλησίασε τὸν κόμητα.

— Ἐσὺ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, βλέπων ἐκπληκτος τὸν προσωρινὸ του θαλαμηπόλο. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ;

— Κύριε κόμη, εἶμαι ἀστυφύλαξ καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθετε γιὰ τὴν ἄληθυσαν ν' ἀντικαταστήσω γιὰ ὀλίγες ἡμέρας τὸν Ἐρρίκο Μακλόυ, ποὺ καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρει. Γιὰ τὴν ὥρα δμως, ἔνα ποῦμα πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ: τὸ παιδάκι σας. Ἄς μὴ πέρνομε τίποτε ἀπὸ τὴν τραγικὴν τοῦ ὄψι. Βλέπω τὴν ὑπόθεσιν καθαρά. Τὰ κοριτσάκι σας θὰ βρεθῇ.

— Ποιὸς, ποιὸς θὰ μοῦ τὸ βρῇ;

— Ἐγὼ, κύριε κόμη, ἔκαμε ὁ Ἐρβελὶν ἀπλά, χωρὶς στόμφον. Πρὶν σημάνουν τὰ μεσάνυχτα, ἐλπίζω νὰ σᾶς τὸ ἐπαναφέρω. Γιὰ τὸ περιδέραιον δμως θὰ μοῦ χρειασθῇ λίγο περισσότερος καιρὸς.

— Τὸ περιδέραιον! Ποῦ περιδέραιον;



«Εἰδοποιήσατε τὴν Ἀστυνομία!» (Σελ. 104, σ. α')

— Τὸ διαμαντένιον περιδέραιον τῆς κομῆσσης, ποὺ κι' αὐτὸ δεξαφανίσθηκε. Ἀλλ' ὁ κόμης ἦταν τρελλὸς ἀπὸ θλίψιν:— Τί μᾶς μέλει γιὰ τὸ περιδέραιον! Δέκα περιδέραια γιὰ τὸ παιδί μας.

— Θὰ ἔχετε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο, κύριε κόμη, καὶ ὁ Πλόκ ἐπὶ τέλους θὰ νικηθῇ ἀπὸ τὸν Ἐρβελὶν!

Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ὁ Ἐρβελὶν συνδιελέγετο μὲ τὸν κ. Κράμπ, τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Μὰ εἶνε ἀνήκουστο πρᾶγμα αὐτὴ ἡ θρασεῖα ἀπαγωγὴ ἑνὸς παιδιοῦ μέσα στὸ Παρίσι καὶ μέρη μεσημέρι! Αὐτὸς ὁ Πλόκ εἶνε ἐπιφοβὸς κακοποιός. Νομίζεις, Ἐρβελὶν, διὰ οἱ λησταὶ σὲ ὑποπτεύθησαν, διὰ ἦσαν ἐν γνῶσει τῶν ἐνεργειῶν σου ἔστὰ μέγαρον Δε-Πλερβὶλ;

— Εὐτυχῶς ὄχι, κύριε διευθυντά. Θὰ ἤξευραν μόνον, ὅτι ἦμουν ἐκεῖ, ὅπως ἤξευραν, ὅτι σήμερον ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εὐρίσκοντο ἔστὰ Γαλλικὸ θέατρο. Καὶ θὰ παρεφύλαξαν, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος, τὴν ἀναχώρησί μου, γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἐπιθεσί τους, ποὺ θὰ τὴν εἶχαν προετοιμασμένη ἀπὸ ἡμέρας.

(Ἔπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

### ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια; ἴδε σελ. 104)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ὅχι ἀκόμη, Λινοῦλα, μὴ βιάζεσαι. Ὁ Γιαννάκης πρέπει πρῶτα νὰ μᾶς πῇ ποῦ τὸν πονᾷ καὶ ποῦ τὸν σφάζει. (Ἐπιβήτικως.) Λέγε, Γιαννάκη! Σ' ἀκοοῦμε!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Νά, ἐκεῖνος ὁ χοντρο-Θόδωρος, τὸ παιδί τοῦ μανάθη, μὲ φορτώθηκε πῶς τοῦ κλεψα, λέει, μὰ μάλια πράσινη καὶ ἀσπρῆ. Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Πολὺ καλά. Καὶ σὺ τί τοῦ εἶπες;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Τοῦ εἶπα: Δὲς φέμματα!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Πολὺ καλά. Καὶ κείνος τί σοῦ εἶπε;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Μοῦ εἶπε: Ἐσὺ λὲς φέμματα.

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Πολὺ καλά. Καὶ σὺ τί τοῦ εἶπες;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Τοῦ εἶπα: Ἐσὺ λὲς φέμματα!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Χμ! Καὶ τότε ἐκεῖνος τί σοῦ εἶπε;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Ἐκεῖνος τότε μοῦ κάνει: Ἐσὺ λὲς φέμματα!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ὄψι! ἐξακολούθησε!..

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Ἐγὼ λοιπὸν τοῦ κάνω: Ἐσὺ λὲς φέμματα!.. Καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ὄχι ἐγὼ, ὄχι ἐσὺ, ἤλθαμε ἔστὰ χέρια. Τότε ἐκεῖνος μάρχιζει ἔστὰς γροθιὰς καὶ μὲ ρίχνει κάτω.

ΛΙΝΟΥΛΑ, βιαστικῶς:— Βγάλε τὴ γλῶσσά σου!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Περιμένε λοιπὸν, Λινοῦλα! (Στὸν Γιαννάκη.) Γιὰ πὲς μᾶς ποῦ ἀκριθῶς σοῦ πονάει τώρα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Νά, ἐδῶ ἔστὰ γόνατο... ἔχει ματώσῃ, καὶ ἔστὰ κεφάλι, ἐδῶ ἀπὸ πίσω, ποὺ εἶνε πρισμένο...

ΛΙΝΟΥΛΑ, δείχνει τὸ στομάχι του:— Ἐδῶ... δὲν πονᾷ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Μά, κ' ἐδῶ μοῦ φαίνεται πῶς πονάει.

ΛΙΝΟΥΛΑ, χαρούμενη:— Εἶνε γαστρικὴ! Βγάλε τὴ γλῶσσά σου!.. (Ὁ Γιαννάκης τὴν βιάζει.) Ὡ, τί κόκκινη ποῦ εἶνε!.. Θὰ τῆς ἀνέβηκε τὸ αἷμα ἔστὰ κεφάλι!..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Δὲν ξέρεις τί λὲς, Λινοῦλα. Γλῶσσα ποῦ τῆς ἀνέβηκε τὸ αἷμα ἔστὰ κεφάλι!.. Ἐγὼ λοιπὸν λέω, πῶς ὁ Γιαννάκης θὰ χύσῃ ἱλαρά!.. Δὲς μου ἔστὰ τὸ σφυγμὸ σου, Γιαννάκη!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σαστισμένος:— Τί; δὲν ἔχω κανένα σφυγμὸ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ἀνόητε! Τὸ χέρι σου σοῦ γυρεύω! Δὲς μου τὸ ἔδω, νὰ ἰδῶ ἀν ἔχῃς πυρετό.

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Στάσου! ἐγὼ θὰ ἰδῶ!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ὅχι! ἐσὺ εἶδες τὴ γλῶσσά του; ἐγὼ θὰ ἰδῶ τὸ σφυγμὸ του.

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Μὰ δὲν ἔχει δύο σφυγμούς; Ἐ, ἄς πάρουμε καθέννας ἀπὸ ἕνα! (Τοῦ πιάνουν καθέννας ἀπὸ ἕνα χέρι καὶ σφυγμομετροῦν. Σὲ λίγο.) Πόσους μέτρησες ὡς τώρα;

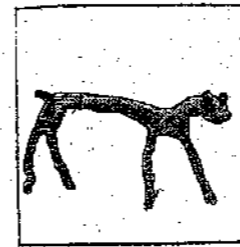
ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ἐκατὸν ἑβδομηντα... ἐσὺ;

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Ἐγὼ, εἰκοσιοκτὼ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Φαίνεται διὰ δὲν εἶνε ποτὲ τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τὰ δύο χέρια...

## ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

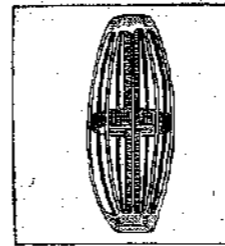
### Περίεργη ρίζα



ἔχει σχῆμα ζώου τετραπόδου.

Ἡ ρίζα αὐτὴ εὐρέθῃ εἰς ἅ τας εἰς τὸ δάσος τῆς Βερριέρας ἀπὸ ἕνα Παρισινόν ἔμπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα,

### Φύλλοπαγίς



Εἰς τὴν Κίνα μεταχειρίζονται αὐτὴν τὴν παγίδα, διὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν φύλλων. Ἀ-

λείφουν τὸ ξύλον ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον, μὲ μίαν ἰξώδη οὐσίαν καὶ τοποθετοῦν τὴν παγίδα εἰς τὸ κρεβάτι. Τὸ κλουδί, ἀπὸ καλάμι παμπού, χρησιμεύει διὰ νὰ μὴ κολλοῦν τὰ σκαπάσματα εἰς τὸ ξύλον. Οἱ φύλλοι δμως εἰσέρχονται καὶ κολλοῦν, ἀφίνοντες τὸν ἄνθρωπον νὰ κοιμᾶται ἡσυχῶς.

### Τεττοροπία

Ἴδου μία ἰσορροπία ἐπιτυχανομένη μὲ μίαν φιάλην, μὲ δύο φελλούς,

Κάποτε, νομίζω, ἔκουσα νὰ τὸ λέγῃ ὁ γιαιτρός... (στὸν Γιαννάκη.) Βγάλε τὴ γλῶσσα σου!

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Ὅχι ἐγὼ!..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Μπᾶ; καθέννας μὲ τὴν ἀράδα του.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Μὰ γιὰτί μοῦ κάνετε αὐτά;

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Γιὰτί ἐτσι γιαιτρεύονται οἱ ἄνθρωποι; δὲν τὸ ξέρεις;.. Τώρα θὰ σοῦ πλύνωμε τὸ γόνατο καὶ θὰ σοῦ δέσωμε τὴν πληγὴν. (Ἐξετάζει τὸ πληγωμένο μέρος.) Ἐτρεξε πολὺ αἷμα... Πετράκη, βάλε νερὸ ἔστὴ λεκάνη καὶ φέρε μοῦ τὴν. (Ὁ Πετράκης ἀγγίζει τὴν τουαλέττα, ρεμίζει ἕνα λεκανάκι νερό, ἐπειτα τὸ φέρνει ἔστὸ διβάνι, ἀλλὰ καθὼς κάμνει νὰ τὸ ἀποθέσῃ, τοῦ πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χύνεται ὅλο ἀπάνω ἐπὶ τὸν Γιαννάκη.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Ἄ! τί κρῶ!.. Μουσκίδι μ' ἐκάνετε!..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ἡσύχασε, δὲν εἶνε τίποτα. Τὸ γόνατό σου πλύθηκε ἐτσι ἀκλῆμ καλλίτερα... Λίγη λανολίνα τώ-

ρα... Δὲν ἔχομε παρὰ πάντα γιὰ τὰ δόντια... ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. (Τὸν ἀλείφει μὲ τὴν πάστα τῶν δοντιῶν.) Ἰρήγορα ἕνα πανί, Λινοῦλα! Ἀκούσε; ἕνα κομμάτι πανί!

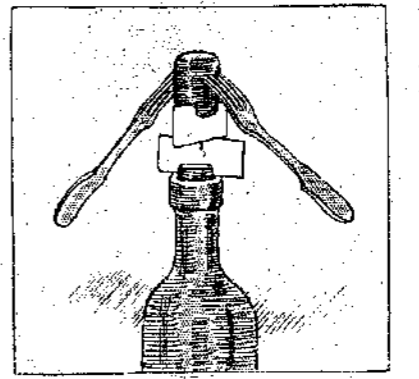
ΛΙΝΟΥΛΑ:— Στάσου μιά στιγμῇ. (Στὸν Γιαννάκη.) Βγάλε τὴ γλῶσσά σου... Πολὺ καλά... Πανί; Ἄ, νά, ἐδῶ ἔχω. (Φέρνει τὰ πανιά ἀπὸ τὴν τουαλέττα.) Στάσου, ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ δέσω. (Τοῦ τυλίγει τὸ γόνατο μὲ μιά λουρίδα.)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Τράβα, τράβα δυνατότερα, Λινοῦλα!.. Θέλει σφικτά, γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ... Στάσου, γιὰτί δὲν τὰ καταφέρνεις... νὰ σὲ βοηθήσω. (Παίρνει τὴν ἀκρὴ τῆς λουρίδας καὶ τὴν τραβᾷ μὲ διαίτην τὴν δύναμιν ἢ Λινοῦλα τὴν περὶφ' αὐτὸ ἀπὸ τὸ πόδι, ὁ Πετράκης τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ τραβᾷ κ' ἐξακολουθεῖ τὸ ἴδιο παιγνίδι, ἕως νὰ τυλιχθῇ ὅλη ἡ λουρίδα ἔστὸ πόδι τοῦ Γιαννάκη.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Ἄ!.. τὸ παρασφίζετε! Δὲν μπορῶ πιά νὰ κουνήσω τὸ γόνατό μου!..

(Ἔπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΘΗΣ

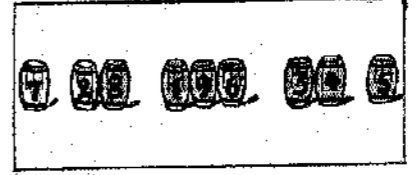
μὲ δύο ἐπισκεπτήρια καὶ μὲ δύο πηροῦνια. Ἡ εἰκόνα σᾶς δείχνει καθαρά



πῶς πρέπει νὰ τὰ τοποθετήσετε, διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχετε.

### Ἑβδομαδαῖοι Διαγωνισμοὶ

#### α.) Πρόβλημα



Ἴδου ἑννεὰ βαρελάκια ἀριθμημένα ἀπὸ 1 ἕως 9. Τὰ δύο ποῦ εὐρίσκονται κοντὰ-κοντὰ, ἀριστερᾶ, δηλαδὴ τὸ 2ον καὶ τὸ 3ον, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 2 καὶ 8, σχηματίζουν τὸν ἀριθμὸν 28. Πολλαπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἑπὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πρώτου πρὸς

τ' ἀριστερᾶ βαρελίου, (7x28) εὐρίσχετε τὸν ἀριθμὸν ποῦ σχηματίζουν τὰ τρία μεσαῖα βαρελία, ἦτοι 196. Ζητεῖται τώρα νὰ μετατεθοῦν μερικὰ βαρελία εἰς τρόπον, ὥστε ὁ ἀριθμὸς ὁ σχηματισθόμενος ὑπὸ τοῦ 2ου καὶ τοῦ 3ου βαρελίου, πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ 1ου, νὰ εἶδῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν μεσῶν ἐπίσης δὲ ὁ ἀριθμὸς ὁ σχηματισθόμενος ὑπὸ τοῦ 7ου καὶ τοῦ 8ου, πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τελευταίου βαρελίου, νὰ εἶδῃ πάλιν τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν μεσῶν.

#### β.) Ἐρώτησις

Ἐστὴν ἡ ἐπιπέδου τοῦ Ὀρειοπόλου τῆς Δόξης Ποῖα πόλις τῆς Εὐρώπης, ἀν ἀναγραμματισθῇ, γίνεται τ σέπη;

#### γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστὴν ἡ ἐπιπέδου τῆς Ἀφραῶσης Θαλάσσης T\*1 q\*1 r\*t v\*ndr\*di, d\*m\*nch\* p1\*\*r\*1\*

Νάναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

#### Ἄδεις τοῦ 12ου φύλλου

α) ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ (Ναύτης, Ἀγχιωρα, Ὑπόδημα, Πλάσιον, Ἀερόπλανον, Κράνος, Τηλεβόλον, Ὄβελ, Σημαία.) —β) Ροιά, Μηλέα, Ἐλαία, Καστανέα. —γ) Canon, ἄνοη, πόν, ὄη.



“Ιδε τὸν ὄ-  
δον τοῦ

# ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-  
τοῦ Κεφ. Β

## ΕΝ' ΟΣΟ ΠΑΝΗΣΙΑΖΕΙ Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Τί ώραίος οὐρανός! Τί ἥλιος! Τί μα-  
γεία! Στους δρόμους μοσχοβολοῦν τὰ  
λουλούδια μεσ' ἐν τὰ καλὰ αὐτῶν ποῦ τὰ  
πολοῦν. Εἶδον, εἶδον λουλούδια! Μπλοῦ,  
ἀσπρα, ῥόδι, κίτρινα, κόκκινα. Ἀγαπῶ  
τὴν νὰ χαίδω τὰ χρώματά των, τῶν  
ὁποίων ἡ ζωηρότης καὶ ἡ ποιικιλία ἀποτε-  
λοῦν κατὰ τὴν τοῦ μαγικόν.

Σὲ λίγες μέρες θὰ φουσκώσουν τὰ κλα-  
διά των δένδρων, θὰ πεταχθοῦν φυλλαρά-  
κια, τὰ ὁποία θὰ μεγαλώσουν γρήγορα,  
θὰ κάμουν τὰ φυλλάκια μετὰ τους θραύεις  
ἰσχυροῦς, τὰ φυλλάκια ἀπ' ὅπου θὰ βγαί-  
νουν χίλιες ὀλόκληρες φωνές. Σὲ λίγες μέ-  
ρες θὰ βροῦμε τὰ βουνὰ καταπράσινα,  
θὰ πατήσωμε ἐπὶ τὴν πεδιάδα μαργαριτέ-  
κων, καὶ ἀνοίξουν τὰς ἀνθησάντων, τὴν  
ἀγαπητὴν μας τοποθεσίαν ἀνθησάντων,  
τους κήπους, τὰ ἔξοχα καφενεῖα, θὰ τὰ  
χαίρῃσθε, θὰ τὰ μιλήσωμε ὡς ἐν-  
φύα, ὅτι τὸ γαυροῦ καὶ ἡ ἀγάπη δίδει  
σὲ κάθε πράγμα ζῶν.

Θὰ μᾶς εἰδῶν χίλιον εἰδῶν σκέψεις,  
θὰ θυμηθοῦμε τὸν περασμένον χρόνον, τὰς  
δυσκολίας μας, θὰ θελήσωμε πάλιν νὰ  
δυσκολευθῶμε, θὰ τρεῖσθε, θὰ γελάσω-  
μεν, θὰ βροῦμε παντοῦ χάρα, θὰ ξεχα-  
σθῶμε. Ὁ ναί, τί ώραία!.. Θὰ μᾶς με-  
θοῦν τὰ λουλούδια μετὰ τὴν μυρωδίαν των,  
τὰ ποικιλία μετὰ τὰ τραγεῖα των. Ὁ πόσον  
θ' ἀλλάξῃ ἡ ζωὴ μας! θὰ ξαναρχίσωμε  
τους μαρτυροῦς μας περιπτώσεις, θὰ στε-  
κόμεθα πάλιν ἐπὶ ἀπογοιὰ ἀνοίξοντες  
τὸν φλοῖον τῆς θαλάσσης, ποῦ χροαίει  
ἀπὸ ἠλιὰ τὸ φεγγάρι, θὰ ζῶμεν μετὰ τὴν  
φύσιν, θὰ τὴν λατρεύωμε, θὰ μᾶς ἐμ-  
πνέῃ... Καὶ ὅλ' αὐτὰ σὲ λίγες μέρες. Ὁ  
τί χαρά!.. Ἡ ἀνοίξις ἔφθασε, ἡ ἀνοίξις, ἡ  
ἐποχὴ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἐλπίδων!..

## Κῦμα

## ΤΟ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΝ ΕΥΤΥΧΗΜΑ

Πρὸς τὸν Μενέδημον, τὸν ἐξ Ἐρετρίας  
μέγαν σοφόν, κάποιος κάποτε ἔλεγεν:  
— Εἶνε μέγα εὐτύχημα νὰ ἔχῃ κανεὶς  
δ, τι ἐπιθυμεί.  
— Εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερον, ἀπήντησεν  
ὁ σοφός, νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς δ, τι ἔχει.

## Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον

## ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Εἶμαι στὸ παράθυρόν μου καὶ βλέπω  
ἔξω τὸν χιονισμένον δρόμον. Πάσαι ἕνα ψι-  
λὸ ἄλλα τσουκτεροῦ χιόνι καὶ μὴ βαθεῖα  
ἤσυχία βασιλεύει. Οἱ λίγοι διαβάται περ-  
νοῦν βιαστικοί, κοκκουλόμενοι, δεχόμενοι  
κάποτε κάποτε καὶ ἀπὸ καμμιὰ μπαλιὰ, ρι-  
γμένην ἀπὸ κάποιον ἐξώστην.

Ἡ ἡσυχία αὕτη ταράσσεται μόνον ἀπὸ  
μερικὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν διαρεθῆ εἰς δύο  
καὶ παίζουσι χιονοπόλεμον. Παίζουσι λίγο  
ἀγρία τὸ παιχνίδι των, ἀλλὰ μολοντοῦτο  
τὰ ἔξω, ἠθέλα νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ μετὰ  
των νὰ βουτηξῶ ὅσας ἐκεῖνα ἐπὶ χιόνι, νὰ  
κυλισθῶ κακαγῆ καὶ νὰ ντυθῶ καὶ ἐγὼ

μετὰ τὸ ἀσπρὸ φῶσμα, ποῦ εἶνε ντυμένη  
τώρα ἡ γῆ μας. Εἶχα γενῆ κ' ἐγὼ ἀσπλε-  
χτος σάν καὶ ἐκεῖνα πρὸς τὸν γέρον ἡ τὴν  
γεγονῶτα ποῦ ἐπερνοῦσαν κοκκουλόμενοι,  
ἐνὸς ἀπὸ παντοῦ τοῦς ἠεχάντο σφαίρες χι-  
ονιοῦ.  
Δὲν ἐκατήθην πλέον, ἀνοῖξα τὴν πόρ-  
τα μας, βῆκα ἔξω καὶ ἀφῶ ἐτοίμασα  
καμμιὰ δεκαριά μπαλιές, ἀρχισα νὰ τὲς πετῶ  
σὲ ὅποιον ἐπερνοῦσε. Τὶ ώραίο, ἀλήθεια  
τὸ χιόνι!..

## Ἦρωσ τοῦ 1913

## ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ἦ Παναγία, — ἐπὶ οὐρανό, ἡ  
χρυσὴ ἡ γλυκὴ θραυιά σου,  
ποῦ φῶς σκοραίνει, λημονησιὰ,  
ἀγάπη, καλοσύνη.  
γιατὶ ἡ ὀλιμμένη, ἡ ταπεινή,  
μὰ φωτερὴ ματιὰ σου,  
γιατὶ, ὦ Πανθένα, βάλσαμο  
κ' ἐλπίδα δὲν μοῦ χάνει;

Ἦ Παναγία, — ἐπὶ τὸν ναυαγὸ  
ἀπάνεμο λιμάνι,  
μὲς ἐπὶ θερμῆ, ἐξῆρ ἔρημιά,  
βροσοῦλα θροασθῆ,  
τὸ κρυσταλλένιο σου κροῦ  
τὸν πόνο μου ἂν γιάνη  
κ' ἄς γόση μέσα ἐπὶ καρδιά  
ἐλπίδα φωτερή!..

Ἦ Παναγία, — ἐπὶ τὸν ἀπλόγη μου  
βαρεῖα βογκάει κ' ἀφρίζει  
μετὰ τὸν, μετὰ τὴν  
ἡ φουσκοθαλασσιά...  
γιατὶ ἡ θερμὴ ἡ ἀκτινὰ σου  
κ' ἐμένα δὲν φωτίζει!..

Καὶ φῶς λευκό, οὐρανό φῶς  
γιατὶ δὲν μ' ἀνοίξῃ;...  
ἡ φωλασμένη ἐπὶ βαθεῖα  
νὰ φῶς ἀπειλοῦ,  
νὰ πείσων τὰ κήματα,  
καὶ ν' ἀπλοθῆ ἡ γαλήνη;

(1912) Τέλλος Ἄγρας

## ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Εἶχα ἀγάπην νὰ πλαγιάσω καὶ τὴν ἄλ-  
λην ἡμέρα ἐξυπνησα ἀγά. Ἀμέσως ἀνοι-  
ξα τὸ παράθυρο γὰ ν' ἀερίσω τὸ δωμά-  
τιό μου. Κάποια, ὅμως σκηπὴ ποῦ ἐγένετο  
κάτω στὸ δρόμον, ἐκέντησε τὴν προσοχὴν  
μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ σταθῶ ἐκεῖ.

Δύο ἀγοράκια, ὡς δέκα ἐτῶν, μιλοῦσαν.  
Τὸ ἕνα ντυμένο μετὰ πλοῦσια φορέματα,  
κρατοῦσε μετὰ καμμιὰ ἕνα τουφεκάκι, προ-  
τοχρονιάτικο φαίνεται δῶρο. Τὸ ἄλλο,  
φτωχικὰ ντυμένο, παραγυρὸς μπακάλη, κρα-  
τοῦσε ἕνα καλὰ φῶμα, στεκοῦνταν πα-  
ροπνοιάρικα, ἔβλεπε τὸ ἄλλο καὶ μετὰ  
λεπτὴ καὶ φοβισμένη φωνίτια τοῦ ζητοῦ-  
σὲ τοουφεκά νὰ δειξῇ κ' ἐκεῖνο μὴ.  
«Δώσε μοῦ τὸ νὰ εἶξῃ κ' ἐγὼ μὴ φορᾶ  
μονάχα! μὴ!...»

«Δὲν μπορῶ» ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ ἄλ-  
λου μ' ἕνα πολὺ χονδρὸ καὶ ἀπότομο τρόπο.  
«Δώσε μοῦ τὸ νὰ χαρῆς τὴ μαμά σου...  
Σιωπὴ! κ' ἕνα ἄγριο καὶ περιφρονητι-  
κὸ βλέμμα:  
«Δώσε μοῦ το... νὰ χαρῆς τὴ μαμά  
σου... Μὰ ἐσύ δὲν ἔχεις μαμά;...»  
Σὰν ἄκουσε αὐτὸ, μ' ἕνα ἀπότομο κίνη-  
μα, τοῦ τὸ ἔδωκε λέγωντας:  
«Νά! πάρε».

Ἄρα γε ἀπὸ τί αἰσθημα κινούμενον  
ἔδωκε τὸ τουφεκάκι του; Ἀπὸ ἀγάτη πρὸς  
τὴν μητέρα του, ἢ γὰ νὰ δειξῇ ὅτι καὶ  
εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπερεῖχε;  
Ὀμηρία

## ΜΟΓΓΟΛΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μίαν φορὰν ἦτο ἕνα λιοντάρι, τὸ ὁποῖον  
δὲν ἤμποροῦσε νὰ φάγῃ δύο ἡμέρας κατὰ  
σειράν τὸ αὐτὸ φαγητόν, διὰ τοῦτο κάθε  
ἡμέραν ἔτρωγε ἄλλης λογῆς ζῶον. Μίαν  
ἡμέραν ἔπιασε ἕνα λαγόν· τὸν κίτταξε  
κονδόντας τὸ κεφάλι καὶ τοῦ εἶπε: «Σήμε-  
ρα θὰ μείνω νηστικός· τί νὰ σὲ κάμω ἐσέ-  
να; οὔτε ἐπὶ δόντι μοῦ δὲν θὰ κολλήσῃς.»  
«Φάγε με μὴ ὅρα ἀρχήτερα νὰ γλυτώσω  
καὶ μὴ με βασανίζῃς τοῦ κάκου, εἶπεν ὁ  
λαγός· ἐμένα τὴν ἡ μοῖρά μου νὰ φαγῶ-  
θῶ· σήμερον τὸ πρῶτ' ἄλο εἶπα νὰ με φά-  
γῃ ἕνα ἄλλο θηρίον· μὴ ἦτο τῆς μοῖρας μου  
ἡ ἰδική σου κοιλία νὰ γίνῃ τάφος μου.»  
«Τί; εἶπε μετὰ μουνχητό τὸ λιοντάρι· καὶ  
ὑπέρχει· ἐπὶ τὸν κόσμο ἄλλο θηρίον σάν καὶ  
μένα; γρήγορα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς!»  
— Ὁρισμός σου ἀφέντη!»

Καὶ ὁ λαγός ἐμπρός, ὁ λέων ὀπίσω,  
ἔφθασαν εἰς ἕνα πηγάδι.  
«Γὰ κίττα ἐδῶ μέσα», τοῦ λέγει.  
Τὸ λιοντάρι ἔσκαψε, καὶ τί νὰ εἶπῃ; ἕνα  
ἄγριο θηρίον, ἕνα φοβερὸ θηρίον ποῦ ἐκί-  
ταξε μετὰ θυμόν, καὶ ἔχε σηκωμένη τὴν  
καίτη του μετὰ ὑπερηφάνεια, ἴδιον κ' ἀπα-  
ράλλακτο σάν αὐτό.  
«Τὸ εἶδες;» λέγει ὁ λαγός.  
«Στάσου νὰ τοῦ δείξῶ ἐγὼ!» φωνάζει ὁ  
λέων μετὰ θυμόν καὶ πίπτει μετὰ ὀμίην μέσα  
εἰς τὸ πηγάδι, γὰ νὰ ἐσχίσῃ τὸ ἄλλο θη-  
ρίον, καὶ πνίγεται. Κ' ἔτσι ἐγλύτωσεν ὁ λα-  
γός. — Ἡ πονηρία νικᾷ τὴν ἀνδρείαν.

## Βλέγας Ναυαγίου

## ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀριθμητικῆς.  
Ὁ Καθηγητὴς — Διαβίρωσε μετὰ τοῦ σοῦ  
τὸν ἀριθμὸν 125 διὰ τοῦ 10.  
Ὁ Μαθητὴς (σοβαρῶς): — Καὶ τί κηλι-  
κον νὰ εἶρα;  
Ὁ Καθηγητὴς — Ἐπὶ τῆς Κυριακοῦς Κυριακοῦς

Ἐρωτοῦν τὸν Κορυφαίου ἀνδρὸς ἔχῃ  
καλὴν θέσιν εἰς τὴν τάξιν του.  
— Καλὴ λέει; Εἶμαι κοντὰ στὴν πόρτα  
καὶ φεύγω πρῶτος ἀπὸ τὴν τάξιν.  
Ὁ Καθηγητὴς — Ἐπὶ τῆς Κυριακοῦς Κυριακοῦς

# ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΞΕΛΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐπειθυμῆται, ὅτι οἱ μέχοι τῆς 31 Μαΐου, ἡ ἐγγραφόμενοι διὰ ἔσπαθώ-  
ματος, νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι αὐτοῦς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ ἰ-  
σχύουσιν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ  
χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χροσῶδε-  
τον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ  
ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χροσῶδετον  
ἀντὶ δραχμῶν 7.50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου  
μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουσι διὰ ταχυ-  
δρομικὰ τέλη ἕκαστον τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δε. 1,20 οἱ ἐν τῷ  
Ἐξωτερικῷ.

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδριαιδῶν  
τῆς 13ης Μαρτίου 1914.

**ΔΗΛΩΣΙΣ:**— Καὶ τὸ παρὸν  
φυλλάδιον, μολοντοῦ φέρει ἡμερο-  
μηνίαν 8 Μαρτίου, στοιχειοθετεῖ-  
ται, ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν ἐργα-  
τῶν τυπογράφων, μολὶς σήμερον,  
13ην τοῦ μηνός. Ὅστε κατωτέρω  
ἀπαντῶ καὶ εἰς ἐπιστολάς, αἱ ὁ-  
ποιαὶ ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 8ην  
Μαρτίου.

## ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά μέχρι καὶ τοῦ  
ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγ-  
γραφήν ἀπόρων εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐκ τῶν  
ἡθῆ συστημένων].

## 10Ν ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΤΟΥ 1914

Ἦται εἰσφοραὶ: Μικροί: Χελιδονάκι δε.  
2,50, Ρεζεντὰ δε. 1,50, Σπύρος Ἀλ. Ρά-  
μας δε. 2,60, Μέλλων Ἐφευρέτης λ. 25, Νι-  
κητὴς τοῦ Μαιζωνίου λ. 10, Ἀριάστη Μ.  
Σταυρίδου δε. 1, Ἀλεξάνδρα λ. 50, Ἀριστοῦ-  
δου δε. 1, Γλυκοχόραμα λ. 50, Ἀλεξάνδρα  
Δ. Βασιλείδου, δε. 3,40, Λοξασμένη Ἑλλάς  
λ. 10, Ρεζεντὰ λ. 30, Πρίγκηψ Ἀρμενιῶν λ.  
10, Ἀθήνα 1821—1912, λ. 30, Παναγ.  
Σ. Βαδαλοῦκας λ. 35, Ἀγμ. Βακόλας λ. 30,  
Ἐρημίτης λεπτὰ 10, Ναυαγὸς Μισοῦλης  
δραχ. 1,50. — Ἐν ὅλῳ δραχμαὶ 15,90,  
διὰ τῶν ἐποίων ἀνεγένεσα δι' ἐν ἔτος ἀκόμη  
τὴν συνδρομὴν δύο ἐκ τῶν συστημένων μοι  
ἀπόρων, τῶν δεπ' ἀριθμὸν 20 καὶ τῶν δεπ' ἀ-  
ριθμὸν 50.

Ἐλπίζω ὅτι προσεχῶς θὰ λάβω νέας εἰσ-  
φοράς, διὰ νὰ ἐγγράψω καὶ ἄλλους ἀπόρους,  
ποῦ λαχταροῦν νὰ διαβάσῃ τὴν Διαπλάσιν,  
ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὴν ἀγοράζω.

## «ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ»

Ὁ κ. Γ. Χ. Χέλης, ὁ ἀγαπητὸς μας Ἀ-  
θανάσιος Διάκος, ἐτύπωσε εἰς κομψὸν φυλ-  
λάδιον, τὴν ὄραϊν ἐκείνην ἔμπροσθεν μετὰ-  
φασιν τῆς ὀμηρικῆς Βατραχοπομομαχίας, ἡ  
ὅποια ἐπρωτοδημοσιεύθη εἰς τὸν περυσινόν  
τόμον τῆς Διαπλάσεως. Ὁ κ. Χέλης ἀφιερ-  
ώθει τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον εἰς τὸν κ.  
Γρ. Ξενοπούλου «γὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν ποῦ  
τοῦτοκε ἐπὶ τὰ γράμματα». Ὁ «Βατραχοπον-  
τικὸς πόλεμος» τιμᾶται λεπτὰ 75.

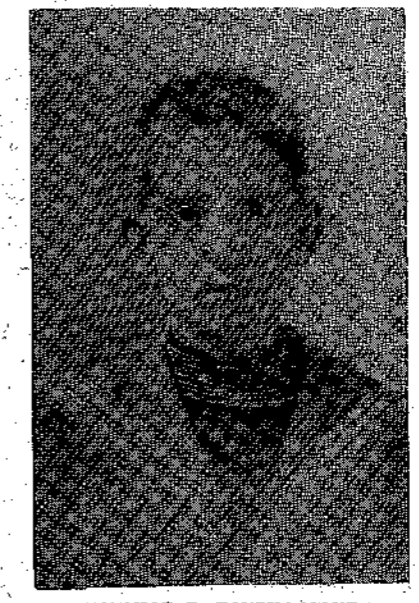
Νηιοσταπούλα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ  
γράμμα σου καὶ σοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι εἰς τὴν συ-  
ζήτησιν μετὰ τὸν ἐξῆλθόν σου, σὺ ἔχεις  
δικῶν. Ἡ προκοπὴ «de gustibus non est  
disputandum», δὲν ἀφαρμόζεται μόνον εἰς  
τὴν γαστρίαν, εἰς τὰ φαγητὰ, ἀλλὰ εἰς κάθε τι  
γενικῶς. Ἀρχαιότερα μάλιστα, ἐλέγετο

ὅτι: «de gustibus et coloribus non  
est disputandum» δηλαδὴ: περὶ ὀρεξῶν  
καὶ χρωμάτων δὲν πρέπει νὰ συζητῶμεν.  
Καὶ γενικῶς: καθένας εἶνε ἐλεύθερος νὰ κά-  
μῃ ὅπως τοῦ ἀρέσει.

Ναί, θὰ σοῦ σταίλω καὶ ἄλλο βιβλίον, μὴ  
κρέ μου φίλε Ἀριστοῦδι Καστο. Θὰ εὐχρῶ  
βιβλία τώρα διὰ τοῖν λόγον ἀργησας τῶν  
ἐν ἡμῶν φύλλων. Ἀλλὰ δὲν εἶσι ὁ μόνος  
ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου ἀργησαν ἐπίσης.

## ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



**ΕΥΘΥΜΙΟΣ Σ. ΤΟΥΓΚΑΛΙΔΗΣ**  
ἐν Κωνσταντινουπόλει  
βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Ναυαγὸς τῆς  
Πηγαίου** εἰς τὸν 18δον καὶ 137ον  
Διαγωνισμὸν τῶν Ἀπόρων.  
(Ἦσε Διαπλάσιν τοῦ 1913, Σελ. 379 καὶ 403)

Τώρα ὁμως τὰ λαμβάνουν ἀλλεπάλληλα καὶ  
μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀκόμη ἐπακροχόμεθα εἰς  
τὴν τάξιν δριστηκῶς. Γράψε μου συχεύτερα.  
Ἀριάστη Μ. Στ., τώρα ποῦ εἶσαι εἰς τὴν  
Γ' τάξιν καὶ κάμνεις Γεωγραφίαν καὶ Ἑλλη-  
νικὴν Ἱστορίαν, νομίζω ὅτι εἴμποραὶ σὲ σὺ  
εἰς νάρχισας νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὸν  
διαγωνισμὸν τῶν Ἀπόρων. Εἰς τὴν ἀρχὴν, δὲν  
εἶνε ἀνάγκη νὰ λυγῆς ὅσας τὰς Ἀσκήσεις  
ἐνὸς φύλλον. Τρεῖς-τέσσαρες εἶνε ἀρκεταί.  
Ἐπίσης καλὸν εἶνε νὰ πάρῃς ἕνα ψευδώνυ-  
μον καὶ νὰ ἀλληλογραφῆς μαζί μου διὰ νὰ συ-  
νευθίσῃς.

Χαίρω πολὺ, Ἑλληνας, ποῦ ἀπίστες κατὰ  
μέρος τὴν δειλίαν καὶ ἀπερπασίαν νὰ εἰσελ-  
θῃς εἰς τὸν κύκλον μας. Ὁ ἀδελφός σου σοῦ  
ἔλεγε πολὺ καλά. Κ' ἐγὼ κρῖνω ἀπὸ τὸ  
πρῶτον σου γραμματάκι, ὅτι γράφεις πολὺ

ἐμμερῶ καὶ θὰ διακρίθῃς, ἄλλὰ νὰ ἔχῃς  
ὁποιοῦν καὶ ἐπιμονήν.  
Καὶ τὸ ἰδικόν σου γράμμα πολὺ ἐμμερῶν,  
Ἑλληνας τῶν Κίσις, καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐτὴν τὴν  
ἐπιμονήν σου θὰ μὴ τὴν διδῇς συγνᾶ. Ναί, ὁ  
Δουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον» εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον  
περίπεταιῶδη μοχλοσπέρματα ποῦ ἐδημοσι-  
εῖται. Ἄν ἐλθῇς τὸ Πάσχα εἰς τὰς Ἀθήνας,  
πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου νὰ σὲ γνω-  
ρίσω.

Νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν, Κυματίζουσα Κωνσταν-  
τινοῦ, θὰ πάρῃς τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς  
τὸν Διαγωνισμὸν Ἑσπαθώματος; Ἐγὼ θὰ  
εἶμαι εὐχαριστημένη νὰ πάρῃς καὶ τὸ δευ-  
τερον. Διότι, ξεῦρα, δὲν εἶνε τόσον εὐκολον.  
Ὁποιοῦν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν  
ζῆλόν σου καὶ τὴν ἀγάπην σου.

Καὶ σένα, Τσιγγάνικε Βάλε, σ' εὐχαριστῶ  
πολὺ γὰ τὸ ἔσπαθώμα. Πολὺ με συνεκί-  
νησαν καὶ τὰ ὄραϊα λόγια μετὰ τὰ ἐπὶ τὰ  
συνεθεῖς. Ἀλλὰ διατὶ παραπονέσαι ὅτι δὲν  
ἀπαντῶ ποτε εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; Ὅποτε  
λαμβάνω, σοῦ ἀπαντῶ. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν  
ἔχω πάντα τόπον, οὔτε καιρὸν νὰ δίδω ὅσας  
τὰς πληροφορίας ποῦ μοῦ ζητοῦσι, πάντα ὁ-  
μως δύο λόγια στὸν καθένα τὰ γράφα ἐδῶ,  
διὰ νὰ βλεπῇ ὅτι ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ  
τὸ εἰδούσα.

Ὅτι σημερινὸν σου φυλλάδιον μ' ἐνθουσίασεν  
ὅπως πάντα, — ποῦ γράφει ἡ Βαλκανικὴ  
Συμμαχία. Στὴς ἔξῃ καὶ μισῇ ποῦ τῶς ἔσαν,  
κοιμώμενον ἀκόμη ἀλλὰ ὅσοι ἔσονται στὸ σπι-  
κό σου σάγαπῶ καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ μ' ἐμ-  
πνίσω. Ἀκούω λοιπόν μετὰ τὸν ὕπνον μου  
ἕνα ἐλαφρὸ φρού-φρού, σηκώνομαι μετὰ  
ἀρπάζω τὸ φυλλάδιον καὶ ἀρχίζω νὰ τὸ δια-  
βάσω μετὰ ἀπάνταστη εὐτυχία... Δὲν πιστεύω,  
ἀγαπητὴ μου, κανέναν συνδρομητὴν σου νὰ  
σάγαπῃ περισσότερο ἀπ' ἐπὶ τὴν σάγαπῶ ἐγὼ...  
Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε τί  
λένε καὶ ἄλλοι. Θὰ πῶ στὸν Τέλλου Ἄγραν,  
ὅτι τὸν εὐχαριστῶ γὰ τὸ ὄραϊο ποίημα  
ποῦ σοῦ ἀφιέρωσα.

Ἡ 11η Νοεμβρίου ἐπῆρε αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-  
μον, διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐλευθερώθη ἡ  
ἡ πατρίς τῆς. Τὶ ὄραϊα ποῦ μοῦ παρῶν τὴν  
εὐτυχίαν τῆς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆν.  
Μεταξὺ τῶν ἄλλων μοῦ γράφει: «Ὁ, τί  
θεῖον πράγμα ἡ ἐλευθερία! Πόσον με συγκα-  
νεῖ ὅταν βλέπω τὰ μικρὰ τῆς γειτονίας μου,  
ἀντὶ ἄλλων παιγνιδίων, νὰ σχηματίζουσι τῶ-  
ρα λόγους καὶ νὰ κάμνουν γυμνάσια σάν ἀλη-  
θινὸν στρατιῶται!..» Ἡ στέφης τοῦ Βασιλέως  
Κωνσταντίνου δὲν ὤρισθη ἀκόμη. Ἀλλ' ὅσοι  
καὶ ἐν ἔλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας, πάντα  
ὄραϊα θὰ εἶνε.

Μετὰ τὴν μου εὐχαριστήσιν εἰδούσα  
τὰς ἐπιπτώσεις σου, **Ναυαγὸς Μισοῦλης**, ἀπὸ  
τὸ ἀκατακτον φύλλον τῆς Τριακοκταστηρίδος  
μου. Πράγματι αὐτὸ τὸ φύλλον, μετὰ τὰς εἰ-  
κόνας τοῦ διευθυντοῦ, τῶν συνεργατῶν μου  
καὶ ἄλλων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἐρω-  
τήν, εἶνε μετὰ ὄραϊα ἀνάρτησις καὶ κάθε φί-  
λος μου πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ.

Ἀπὸ τὸ ἐκτάκτως ὄραϊον γράμμα τοῦ  
Ἑκατοστῆτον Βράχου, εἰς τὸ ἔσποτον μοῦ ἐκ-  
θέτει τὰς ἰδέας σου καὶ τὴν ζωὴν σου, ἀ-  
ποσπᾷ τὰ ἔξῃ: «Ὁ κ. Φαίδων μᾶς λέγει  
τὶ ὄραϊο ποῦ εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα  
δένδρον κατὰ τὸ ἐπίτευσε ὁ ἴδιος... ἐδοκίμασα  
αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν καὶ εἰς τὴν Καλαμπά-  
κην καὶ ἐδῶ. Ἐμδοκίμασα μὴ κορομηλιὰ σὲ  
βερυκοκίαν καὶ θαυμαστικῶς. Ἐξέτος θὰ  
φάγω καὶ καρπούς. Προσπόντων ἡ βερικο-  
κία εἶνε σὲ γυροῦλα. Δουμάσα προχθὲς νὰ  
ἐμδοκίμασα καὶ μὴ ἀκακία σὲ τριανταφυλ-  
λιά, ἀλλὰ δὲν ἔβρω ἀν' ἡθ' ἀπὸ τῆς. Μόνον νὰ  
τὸ φαντασθῇ κανεὶς πᾶς θὰ βλεπῇ τὰ ὄραϊα  
ἐκατοστῆτον εἰς ἕψος δύο μέτρων, εἶνε  
τρέλλα. Θάρρῃ πᾶς τὰ βλέπω αὐτὴ τὴ στιγ-

